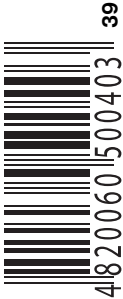

ХРЕЩАТИК

№39 (3255)

понеділок, 3 березня 2008 року

київська муніципальна газета

стор. 4

ЖЕРТВИ КОХАННЯ

“Хрещатик” продовжує друкувати 25 есе про любов. Сьогодні про свої миті кохання розповідає Олесь Ульяненко.

стор. 5

ШИРОКА МАСНИЦЯ

Як проводити зиму в Києві за рецептом “Хрещатика”

Дмитру Медведєву дали перший строк

На президентських виборах у Росії очікувано переміг наступник Володимира Путіна

Сидір ПЕТРЕНКО
“Хрещатик”

Учора в Росії відбулися президентські вибори. Як і очікувалося, беззаперечну перемогу на них здобув ставленик Володимира Путіна Дмитро Медведєв. Загалом по країні активність виборців була доволі високою, хоча в деяких регіонах рекордні цифри довелося організувати адміністративними методами. Головний подарунок Кремлю, на думку політологів, зробив лідер КПРФ Геннадій Зюганов, який своєю участю у виборчій кампанії легітимізував вибори без вибору.

Згідно з даними екзит-полів, на президентських виборах упевнено переміг Дмитро Медведєв. За нього віддали свої голоси майже 70 % росіян. Приблизно такі самі цифри має і російська ЦВК, яка також оголосила і про високу явку виборців. Загалом по країні вона має перевищити 65 відсотків. Традиційно охоче йшла голосувати провінція, але у великих містах ажіотажу на виборчих дільницях не спостерігалось. Не було черг і в Києві, де також могли проголосувати російські громадяни. Хоча заступник голови виборчої комісії при посольстві Російської Федерації Борис Зубков запевнив “Хрещатик”, що нині голосування у столиці України відбувалося жваво, принаймні краще, ніж на парламентських виборах 2007 року.

“Головна проблема російських виборів — це, безумовно, явка, тому що, всупереч переможним реляціям Центвиборчкому, вона у Москві доволі низька, — розповів “Хрещатику” про перебіг голосування у столиці Росії місцевий політолог Олег Бондаренко. — По-перше, там погана погода, по-друге, Москва пасивне місто. У ситуації, коли все визначено наперед, відпадає мотивація йти на вибори. За моєю інформацією, можна припускати, що зусиллями деяких префектур столиці організовано приїзд до неї мешканців сусідніх найближчих регіонів, які голосують у столиці за відкріпними посвідченнями, щоб зробити бодай якусь явку”. Те, що цифра щодо явки на виборах може мати “адміністративний присмак”, визнав “Хрещатику” і колега пана Бондаренка Дмитро Галкін. “Явку наганяли адміністративними способами, до процесу підключалися місцеві адміністрації”, — заявив він. На думку політолога, легітимізації процесу передання влади за умов байдужості населення сприяла формальна участь у перегонях лідера КПРФ Геннадія Зюганова. “Комунисти вирішили грати за правилами, які встановила влада. Вони практично не проводили агітаційної кампанії. Могли організувати мітинги, роздавати листівки, але не робили цього. Проте, якби Зюганов не брав участі в виборах, то для влади це було б тяжким ударом. Тож лідерів КПРФ випала можливість поторгуватися з владою. Переговори начебто були, і Зюганову щось пообіцяли. Як наслідок — у країні фактично не було виборчої кампанії”, — розповів “Хрещатику” Дмитро Галкін. За таких умов усі заяви комуністів про порушення під час голосування політолог вважає нещирими ●

Фото з архіву “Хрещатика”

Тепер російський орел буде насправді двоголовим

ОФІЦІЙНО

У “Мистецькому арсеналі”
добудують новий вхід

Містобудівна рада попередньо схвалила проект створення музейного комплексу “Мистецький арсенал”. Стару будівлю мають реставрувати та пристосувати площі до виставлення експонатів. Потім побудувати вхід. Причому останній запропонували зробити у вигляді піраміди у дворі. Також розглядали варіанти розмістити вхідний комплекс із боку вул. Івана Мазепи або окремо. “Завданням архітекторів було зберегти існуючий вигляд споруди і водночас подбати про її інженерне забезпечення, яке має включити повний комплекс потрібних для повноцінного функціонування мереж — освітлення, кондиціонування, опалення, пожежної безпеки”, — розповів начальник ГУ містобудування, архітектури та дизайну міського середовища Василь Присяжнюк. Культурно-художній комплекс “Мистецький арсенал” був створений Президентом Віктором Ющенком в жовтні 2005 року. За ідеєю глави держави він має стати “візитною картою України та центром збереження культурного багатства”. Перший етап будівництва закінчать у 2009 році. Роботи обійдуться в 1,3 млрд грн •

ЖЕКи збільшать
кількість послуг

Реформування ЖЕКів обговорили на засіданні колегії столичної адміністрації у п'ятницю. “На сьогодні у всіх районах, окрім Деснянського і Святошинського, вже створено КП “Служби замовника житлово-комунальних послуг”, — повідомив начальник ГУ житлового господарства Володимир Стороженко. Окрім цього, для кожного будинку виготовлено паспорт, в якому зазначено, коли останній раз здійснювався ремонт та що передбачено зробити найближчим часом. Планується також, що у тендерах на замовлення послуг братимуть участь усі бажаючі підприємства. “Створюватиметься здорова конкуренція ЖЕКам, — пояснив перший заступник мера Анатолій Голубченко. — На ринку з'являться нові організації, які сприятимуть поліпшенню та зростанню кількості наданих послуг” •

У Святошинському районі
здаватимуть зброю

Місячник добровільної здачі рушниць, гвинтівок, пістолетів розпочався у Святошинському районі 1 березня. “Кияни, які мають незареєстровану зброю, повинні протягом місяця звернутися до відділку і дати її або зареєструвати, щоб не втратити право легально нею користуватися”, — розповів начальник Святошинського райуправління міліції Ігор Школьній. Пункт прийому зброї знаходиться за адресою: пр. Перемоги, 109. Подібні місячники відбудуться у всьому Києві. Здавати незареєстровану зброю або боеприпаси можна у районних відділках за місцем прописки. Минулого року кияни принесли правоохоронцям 771 одиницю зброї. Нагадаємо, що за нелегальне зберігання боеприпасів встановлена кримінальна відповідальність від 2 до 5 років ув'язнення (ч.1 ст. 263 КК України) •

Міському звалищу
оновлять спецтехніку

П'ятнадцять одиниць спеціальної техніки: тракторів, бульдозерів, ушільнювачів закуплять для забезпечення безперервної роботи п'ятого полігону, на який звозиться побутове сміття столиці. На це з міського бюджету виділять майже 50 млн грн, сказав перший заступник голови КМДА Анатолій Голубченко. “Нині спецтехніки на полігоні не вистачає катастрофічно, а та, що є, давно застаріла і її треба просто списати”, — додав він. Полігон № 5 знаходиться під Києвом у селі Підгірці Обухівського району. Він займає площу понад 56 га. Туди звозять 80% побутових відходів столиці, приблизно 1 млн тонн щороку. Потужності площі вистачить не більше, ніж на 5 років. Екологи неодноразово піднімали питання про закриття звалища •

Під пильним оком
“Київпастрансу”У Києві впроваджують автоматизоване управління
рухом транспорту

Фото Бориса КОРПУСЕНКА

Денису Бассу показали нову систему стеження за громадським транспортом

Ігор СВАЧІЙ
“Хрещатик”

У п'ятницю киянам вперше презентували диспетчерський центр і автоматизовану систему управління транспортом. Тепер пасажирам не доведеться очікувати на зупинці запізнілого громадського транспорту. За допомогою відеонагляду диспетчери “Київпастрансу” стежитимуть за рухом кожного автобуса, тролейбуса, трамвая, а також керуватимуть усіма світлофорами у місті.

На сьогодні автоматизована система управління (АСУ) задіяна на 500 автобусах, рух яких відстежують через супутник та фіксують диспетчери. У невели-

кому приміщенні “Київпастрансу” десять диспетчерів на моніторі стежать за рухом кожного автобуса на 84 маршрутах столиці. Якщо виникне найменша затримка, диспетчер зв'язується з водієм, і, в разі потреби, випускає на маршрут додатковий автобус.

Окрім цього, є і нововведення. Салони громадського транспорту обладнані системами відеонагляду. Камерами відеонагляду обладнають і зупинки, якими користується найбільше пасажирів. Якщо на зупинці буде тісно, на це теж реагуватиме диспетчерський центр. До кінця року всі основні зупинки обладнають електронними табло, яке покаже дату, час, температуру повітря, а головне — точний час прибуття транспорту. Нині кияни можуть побачити такі табло на п'яти зупинках міста.

З “інтелектуального” центру керуватимуть усіма світлофорами у місті. Детектори фіксуватимуть кількість автомобілів

поблизу перехрест'я та швидкість їхнього руху. Якщо транспорт скупчуватиметься, а швидкість руху падатиме, система реагуватиме і на розрахований комп'ютером час ввімкне “зелену хвилю”. “Зелена хвиля” відкриватиме дорогу також для спецслужб: пожежників, швидкої допомоги та аварійних бригад. Втім, основним здобутком центральної системи управління є те, що вона дозволить на 15 — 20 % розв'язати проблему заторів.

Розумна система реагуватиме і на погодні умови: якщо дорога стане слизькою чи вкритися ожеледицею, система зрегулює тимчасове зменшення швидкості та повідомить про потребу нанесення на дорогу спецрозчину. Презентуючи нову систему, перший заступник голови КМДА Денис Басс зазначив, що над системою у Києві працюють компанії, які впроваджували аналогічні системи в столицях Франції та Іспанії. Повністю усі роботи завершать у 2009 році •

Дітей готують на виріст
Пріоритет київської влади — виховання
підростаючого поколінняВіталій ІГНАТУША
“Хрещатик”

У п'ятницю мер Леонід Черновецький заявив, що одним із пріоритетів роботи київської влади є виховання та розвиток підростаючого покоління. Цю ж думку він підтвердив увечері на програмі “Свобода з Савіком Шустером”.

“Діти Києва — це майбутнє столиці та пріоритетний напрямок роботи міської влади. Ми завжди працювали над тим, щоб сьогоднішні школярі й студенти могли знайти себе в майбутньому і стати повноцінними громадянами і патріотами своєї країни”, — заявив у п'ятницю міський голова Леонід Черновецький.

За словами мера, київська влада проводить планомірну роботу з будівництва та реконструкції закладів освіти. “До кінця

цього року в Києві буде реконструйовано й оновлено 280 шкіл. Цього року на харчування у школах виділено 168 млн грн і організовано додаткове харчування для дітей пільгових категорій”, — розповів мер.

Мер Києва зазначив, що місто ніколи не стояло осторонь проблеми дитячої безпритульності, і в Києві її вже практично розв'язано. “У рамках виконання державної програми подолання дитячої безпритульності на 2006 — 2010 роки Служба у справах дітей постійно проводить рейди. Цих дітей потім влаштуємо в дитбудинки, заклади освіти. До слова, у столиці діють 9 дитячих будинків сімейного типу, де виховують 53 дитини. Минулого року силами Служби передано під опіку 301 дитину. Крім того, з міського бюджету на кожну дитину, яку виховують у дитбудинку сімейного типу і прийомній сім'ї, надається соціальна допомога від 890 грн до 1 тис. 208 грн залежно від віку”, — зазначив Леонід Черновецький.

Київський міський голова наголосив, що міська влада не залишає без уваги дітей-сиріт до того моменту, поки вони вступають у самостійне життя.

“Ми розуміємо, що дитина, яка залишилася без батьківської турботи, не повинна почуватися покинутою і забутою. Наші соціальні служби працюють з ними протягом навчання в школі, допомагають визначитися з професією, вирішують житлове питання. Адже ці діти такі самі, як і ті, котрих виховують у звичайних сім'ях. І ми робимо все, щоб столичні діти стали справжніми киянами, які люблять своє місто”, — зауважив Леонід Черновецький.

Вечері мер Києва взяв участь у програмі “Свобода Савіка Шустера”, де підкреслив важливість піклування та допомоги молодим людям з боку держави. До того ж, вперше у прямому ефірі цієї програми, питання виступаючим задавали не досвідчені фахівці, а звичайні школярі та студенти •

Олександр ДОМБРОВСЬКИЙ: “З регіонами мають рахуватися”

Керівник Вінниччини Олександр Домбровський — є номінантом на звання “Регіональний керівник року” від загальнонаціональної програми “Людина року”, генеральним партнером якої є Київський медіахолдинг. У 2004 році пана Домбровського уже визнали “Мером року”. Тепер має нагоду отримати нагороду і на новій посаді.

— Ви номіновані на звання “Людина року”. Наскільки для вас, керівника області, важливо отримати загальнодержавне визнання?

— Знаєте, визнання голови Вінницької облдержадміністрації на загальнодержавному рівні — це в першу чергу для мене визнання Вінницької області. Для мене важливо, аби колосальні зусилля і титанічну працю людей, які живуть у Вінницькій області, оцінили в усій Україні. Сьогодні номінують Домбровського — це означає, що у цьому заслуга майже двох мільйонів людей, які живуть і працюють в моїй рідній області. Таке ж відчуття у мене було, коли я почув своє прізвище 4 роки тому як переможця номінації “Мер року”. Тоді перемогло місто Вінниця, а не Олександр Домбровський. І цього разу, якщо я справді буду удостоєний цього звання, то, сприйму його не як визнання “Людини року”, а “Регіону року”.

— За три роки обсяги обласного бюджету збільшилися майже втричі. За рахунок чого вдалося досягти такого показника?

— Якщо говорити про такий базовий параметр економіки як бюджет, то слід зазначити, що впродовж останніх трьох років ми жодного місяця у Вінницькій області не припустили невиконання бюджету, навпаки — лише у 2007 році ми отримали рекордну суму надходжень за влас-

Фото з архіву “Хрещатика”

ними і закріпленими доходами — майже мільярд гривень. Притому, що у 2005-му цей показник був лише 350 млн. Ми повинні розуміти, що бюджет формується з кількох джерел. І тут слід говорити і про зростання зарплат, і фонду заробітної плати, а також “детінізацію” цієї сфери, і зростання кількості підприємств, які працювали з прибутком, активний розвиток малого і середнього бізнесу, стабільну роботу промисловості і сфери АПК, будівництво нових заводів і фабрик... Але не було б жодного результату, якби ми в області не створили відповідний клімат і середовище. Економічна стабільність, а саме так я розцінюю наші досягнення, — це результат політичної стабільності і злагоженої роботи усіх гілок влади в регіоні.

— Що вам не вдалося зробити з того, що ви планували, заступаючи на губернаторську посаду?

— Моя мета з того часу, як я обійняв цю посаду, і нині не змінилася. Це високі стандарти життя мешканців Вінницької області. Зрозуміло, що “Москва не один день будувалась”... І так само неможливо зробити за три роки те, що розраховано на більший термін. Ми почали змінювати структуру економіки області — і цей процес триває. Так, я вважаю, що значно підняли показники соціально-економічного розвитку. Цього не можна заперечувати. З погляду економіки — це прорив, але з погляду окремої людини — це дрібниці. Я б хотів, аби зарплата у Вінницькій області була б значно вищою, аби відродити село, реалізувати десятки соціальних програм... Але для цього потрібно ще працювати і працювати...

— Наскільки нині губернатори мають можливість впливати на рішення, які ухвалюють у Києві? Чи дослухаються до них у Кабінеті Міністрів та у Секретаріаті Президента?

— Губернаторів у сучасній системі взаємовідносин “центр — периферія” зробили практично заручниками всіх конфліктних ситуацій. Вони відповідають за все, що робиться в регіонах, втім, не мають усіх важелів впливу та інструментів для вирішення цих моментів.

Коли в Києві вирішують, яку школу у Вінницькій області слід будувати, а яку ні, яке обладнання купувати в той чи інший ФАП, а яке не треба, про яку самостійність може йти мова? Інколи нас просто не хочуть чути.

До того ж коли уряди змінюються раз на рік, неможливо вибудувати стабільну систему відносин із Кабінетом, адже їхні пріоритети не завжди збігаються. У державі повинна існувати і ефективно працювати регіональна політика, з регіонами мають рахуватися.

— Якою, на вашу думку, має бути ідеальна модель взаємовідносин Центру та регіонів?

— Ми не плекаємо ілюзій, а тим паче розуміємо, що ідеального нічого немає, втім, прагнути до ідеального можна і навіть треба. Ми повинні розуміти, що держава може стати потужною і міцною лише тоді, коли спиратиметься на тисячі відповідальних людей, що працюють у владі на рівні села, міста, області. Штучні бар’єри між рівнями влади повинні бути подолані. Все, що стосується майбутнього регіонів, повинно обговорюватися з регіонами, а не у колі київських чиновників. Результат буде тоді, коли буде нормальна ефективна співпраця. Тому я вважаю, що повинна існувати спеціальна рада регіонів, яка б об’єднувала регіональних керівників усіх рівнів — від губернатора до сільського голови. Цей орган був би не формальним, а дієвим інструментом комунікації між центральною владою і місцевою ●

Розмовляв Іван РИБАЛКО, “Хрещатик”

Петро ОЛІЙНИК: “Динаміка розвитку Львівщини є найкращою в Україні”

“Хрещатик” продовжує ознайомлювати читачів з номінантами загальнонаціональної програми “Людина року”, генеральним партнером якої є Київський медіахолдинг. Цього разу ми представляємо на шпальтах газети номінанта на звання “Регіональний керівник року”, экс-очільника Львівщини Петра Олійника.

— Вас номіновано на звання “Людина року”, чи маєте ви вже такі нагороди?

— Мене визнано найвпливовішим політиком у Львівській області торік і позаторік. В національному масштабі входив до “топів” — сто, двісті — у різних журналах.

— Ви тривалий час керували Львівщиною, яку часто називають українським П’ємонт, наскільки тяжко управляти таким потужним регіоном?

— Керувати нелегко, адже Львівщина має свої особливості. Тут дуже розвинені почуття національного патріотизму і українства. Вони загострені. На Львівщині, на превеликий жаль, відбулася системна деградація промисловості, тому що військово-промисловий комплекс розвалився наприкінці 1980-х — на початку 1990-х років. Шкода, що закінчується нафта й газ. Львівська область — найгустонаселеніша в Україні. Тут мало землі, й еміграція розпочалася не в двадцятку, а в кінці дев’ятнадцятого сторіччя. Тож існує комплекс соціальних проблем. Проте потужно розвинена політична система, є жорстка політична конкуренція і сформована платформа для громадянського суспільства.

— Що вдалося зробити, і які плани залишилися нереалізованими?

— Вдалося зробити дуже багато. Якщо переглянути програму соціально-економічного розвитку, розроблену на базі програми “10 кроків назустріч людям”, і затверджену

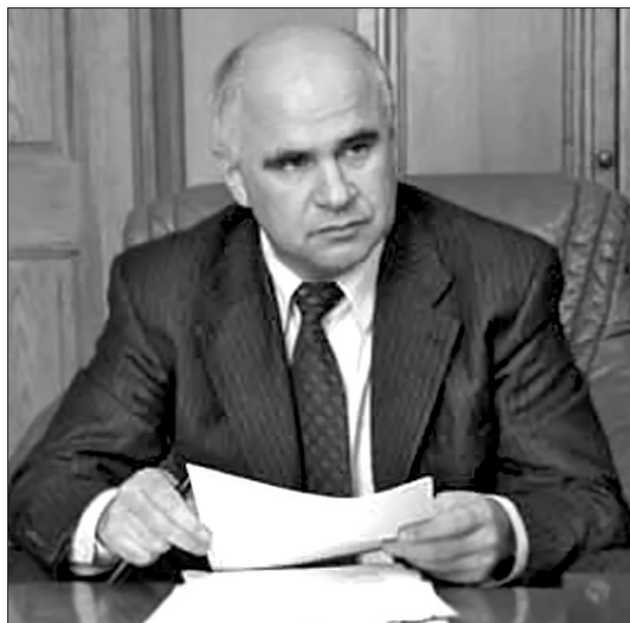

Фото з архіву “Хрещатика”

ну обласною радою стратегію розвитку Львівщини до 2015 року, то видно, що виконано чимало. По-перше, іноземних інвестицій, що є винятково заслугою регіональної влади, ми зуміли залучити в 6 разів більше. У два з половиною рази збільшили бюджет — із 3 млрд грн до 7 млрд грн. Інвестиційний капітал тільки за цей рік становив 4,4 млрд грн, це вже колосальні цифри.

Нам повірив бізнес. І це найголовніше досягнення влади. Розпочалося будівництво першої приватної шахти в Україні. Розвивається потужна інфраструктура — 5-й транспортний коридор. Нам повірили промисловці — машинобудування має щорічний приріст 50 відсотків. У два з половиною рази зросла заробітна плата, а борги по ній зменшилися удвічі. Сьогодні ми практично не говоримо

про безробіття, дефіцит кваліфікованих робочих рук у Львівській області. Соціальні програми працюють.

Безумовно, не все вдалося зробити. Зокрема не розпочато будівництва нових митних переходів. А без них, без розвитку транскордонної інфраструктури занепадатиме не лише Львівська область, а й загалом загальмується інтеграція України в Євросоюз. Не вдалося кардинально поліпшити ситуацію в селах. Наприклад, ми відкривали по 4–5 сільських амбулаторій, а тепер — по 50–70 на рік. Але інфраструктура там, безумовно, є найбільшійшим місцем. Також на селі нині стримується розвиток малого бізнесу. Але загалом по області динаміка є досить потужною та успішною. Я думаю, що це найкраща динаміка розвитку в Україні.

— Україна готується до Євро-2012. Що зроблено на Львівщині, аби гідно прийняти чемпіонат?

— Повністю опрацьовано регіональну програму підготовки до Євро, яку затвердив уряд. Сформовано спільний для області й міста оргкомітет, визначено співголів. Обрано місце і проведено тендер щодо спорудження стадіону у Львові. У нас немає Рината Ахметова та Ігоря Коломойського, які побудували б нам стадіон, тому ми консолідовано шукаємо кошти. Закінчилися тендери і на зведення готелів.

— Ви були одним зі старожилів серед губернаторів. Що стало причиною відставки після трьох років плідної роботи?

— Мене не влаштовують політичні процеси, які відбуваються в партії “Наша Україна”, а також у системі державного управління. І я переконаний: коли я не розумію того, що відбувається, то повинні прийти інші люди. Багато з чим я не згоден, тож як людина відповідальна подав заяву про звільнення, і Президент її задовольнив. Сьогодні я працюю у президентській команді, хоч на іншому місці — як радник. Що далі — життя покаже ●

Розмовляв Іван РИБАЛКО, “Хрещатик”

Жертви кохання

“Хрещатик” продовжує друкувати 25 есе про любов. Сьогодні про свої миті кохання розповідає Олесь Ульяненко.

Олесь УЛЬЯНЕНКО
спеціально для “Хрещатика”

Це був час, коли я бродяжив країною. Від одного полустанку, від однієї станції, від одного міста до іншого. Так мене і тягало — подалі від системи, щоб викинути в якійсь Тмутаракані, де на два з половиною каліки мешканців — цілий полк міліції. Повна і стовідсоткова вірогідність, що ти потрапиш до неї в лапи, і чемний прокурор, що смердить котячим калом та часником, випише тобі п'ятнадцять діб, а не чотири роки таборів за “тунеядство”. Але мене і багатьох інших це ніколи не зупиняло. Нас не приваблювало (а хіба може бути інакше в молодості?) восьмигодинне врубання на систему, нас не приваблювало синє небо Артека і комсомольські збори із запаленими очима німфоманок-комсомолок і ще багато-багато чого іншого, чим, власне, вдовольнялися слухняні.

Здається, це був 1983 рік. Камери буцегарень маленьких містечок були тоді переповнені, як діжки астраханськими іржавими оселедцями, — стояли чудесні андроповські дні. В надії на якийсь заробіток нелегка занесла мене в маленьке, наче надірваний жовтий клапот, степове містечко на півдні, з нештатним аеродромом, де юрмилися незмінні По-2, що їх в народі досі називають “кукурудзянками”. Чого мене туди принесло? Найвірогідніше, виною було нещасливе кохання. А може, навпаки, щасливе? Це був прекрасний час, коли я не пам'ятав усіх жінок, які мене любили, з якими я спав і яким був влячним за порятунок. Бережи їх, Господь, тих жінок. Нині таких не роблять, хоча не думаю, що ця порода перевелася — фастфуд на кохання не поширюється... На аеродромі роботи не виявилось. А надбав я там двох міліціонерів, що й доправили мене у місцеву буцегарню. І робота для мене знайшлася дуже швидко. Прокурор був сивоносим п'яндилігою, буркутеном, хоча, мабуть, зовсім непоганою людиною. Він покректав, покректав, гавкнув комусь у порожній зал, чи потрібні люди на розгрібання шебеню, і спокійно виписав мені і ще одному гаврику в розбитих окулярах по три з половиною доби. На прощання сказав: “Не бійтеся, у нас тут годують. А то ви худі, як чорти...”

Спочатку ми й у камері опинилися вдвох: колишній учитель фізики, а нині повноправний мешканець стічних каналів, і я — ваш покірний слуга. Тоді я, напевне, був закоханим. В кого, немає різниці, але несамотньо. В мене підривало дах, я горланів вірші та пісні своїм цапиним голосом, гасав камерою, тарабанив ногами у двері, бився головою об стіни... Може, це взагалі був не я? Чи, справді, колись були ці чисті, світлі дні з платиною павутиння та “кукурудзянками”, що великими комахами висіли у високому порцеляновому небі?

Вечері ж заскрипіли двері. На порозі

Фото з архіву “Хрещатика”

стояв до пояса роздягнений чолов'яга. Вигляд його справді вражав: поламаний ніс, тіло, ледь не до останнього сантиметра покрите татуваннями, а там, де тату не поміщалося, світили старі рубці. Він був схожий на цей спекотний серпень, що гудів навколо літаками і мухами.

— Андрій, — відрекомендувався він хриплим вуркаганським голосом і подивився на нас голчати, втомленим поглядом. А потім зайорвав по камері, з кута до кута, туди-сюди, наче вовк з обрубаним хвостом. Нарешті, вгамувавшись, сів на нари і заговорив про свою кохану. Тут ніби немає нічого дивного — інтернаціоналізм усіх тюрем, казематів, катувальень позначений одним пунктиром: усі засуджені, хоч на сто років, хоч на п'ятнадцять діб, до електричного стільця або до каторги, найбільше згадують про жінок. Та Андрій говорив про свою дівчину так люто і переконливо, ніби, справді, для нього не було нічого важливішого у житті. І не буде в ньому більше нічого. Він супроводжував свій шалений монолог руками, напрочуд вираженими і плавними: так рибаки розповідають про пійману рибу, або люди, що повернулися з праці на землі, змивають воду на подвір'ї під дюралевим рукомийником. Можу вас широко запевнити: всі лоліти, всі марінні та дашкові з устінними — мідні п'ятаки у порівнянні з тим, що і як нам розповідав цей брутальний, з темним минулим хлопець. І здавалося, в пропахлій кислим сморо-

дом сечі, хлорки і пітного спіднього камері, розпустивши мрії та коси, з'явилася сама Офелія.

Наступного чистого, як вимита слюда, дня, загрузивши шебінкою вантажівку, ми розляглися на пагорбі, чухаючи животи і втупивши осовілі від спеки погляди у долину. Там зграйками, розвіваючи спідниці, бігали жінки. Звідси, з пагорба, обпаленого сонцем, я ніби чув їхній запах, і від думки про них, а ще більше, звісно, від молодості, паморочилося в голові і крутило в паху. І раптом, ніби з нічної розповіді мого сусіда по камері поруч, напевно, зістрибнувши із хмаринки, матеріалізувалася писана красуня. Нині такі стирчать на глянцевих обкладинках, нюхають кокс та катаються на спортивних машинах. Тут я замовкаю. Скажу лише, що це містечко я покидав уже не такою наївною людиною. Хоча досвід — найбільший бич дурнів...

... Років п'ятнадцять тому ми з дружиною винаймали кімнату у Криму. Над нами так само абонували кімнату професор математики, який з дружиною, донькою та маленьким сином також приїхали відпочити біля моря. Алушта, шашлики, засмага, солодкий аромат квіту граната та абрикосів під вікном. У цьому просторі існував ще один персонаж, місцева двірничка тьотя Ліда, що приносила нам козине молоко і гарячий хліб. Богатирського зросту жінка, з чорними вусами, вульгарна до неможливості. І ось одного ранку нас розбудив гвалт. Дружина професора — кра-

суня і розумниця — сипала такою лайкою, що квіт на персикових деревах, мабуть, спадав від Алушти до Сімферополя. Причина сімейної сварки була настільки ж банальна, наскільки й неймовірна: інтелігентний професор, виявляється, уподобав косооку, горбату і смердючу двірничку. І ніякі умовляння, каяття, прохання, погрози дружини на нього не діяли. З юначим максималізмом він боронив своє кохання. Нічого, звісно, з цього путнього не вийшло, але факт залишається фактом. Можете не вірити, але, коли ми випадково зустрілися із своїм курортним сусідом за рік чи два, він крадькома показав мені фотокартку, переламану надвоє. Фото своєї коханої Ліди. Ось так...

... Я згадую ці нібито й незначні епізоди життя по дорозі від Шулявки до Жулян. Вставши засвіта, я приїжджаю сюди, на аеродром, і слухаю, як підіймаються у небо літаки. Моя остання подруга якось сказала: “Молися, щоб вони не падали”. Ми познайомилися на якійсь тусні. Якраз через два роки після мого розлучення, і я чомусь вирішив, що саме вона зробить мене щасливим. А потім з'явився дядя на горбатовому Лендровері... І мені нічого не лишилося, як дивитися на літаки і молитися, щоб вони не падали. І на це нема ради. В молодості думаєш, що кохання — це мить пристрасті, зараз і відразу, це терпкий, наждачний біль тіла. Насправді ж, це щемкий подих надії на те, що твоя молитва буде почута •

Для кохання підібрали слова

Українські письменники знайшли їх аж сто тисяч

Крістіна КЛЮШНИК
спеціально для “Хрещатика”

У минулу п'ятницю відбулася презентація книжки “100 тисяч слів про любов, включаючи вигук”, яка є результатом співпраці Київського медіахолдингу та видавництва “Фоліо”. Автори 25 есеїв про кохання, які увійшли до видання, зібралися під дахом концерт-холу ресторану “Split” разом із шанувальниками сучасної української літератури та пресою.

Спільний проект Київського “Фоліо”, приурочений до Жіночого дня, завершився виходом у

світ нової збірки. Книжка “100 тисяч слів про любов, включаючи вигук” об'єднала 25 есе сучасних українських письменників одвічною темою кохання. Починаючи з 14 лютого, ці твори виходили у номерах “Хрещатика”, — розпочав естафету Юрій Покальчук, слідом за яким висловилися Оксана Забужко, Сергій Жадан, Андрій Курков та інші. Тепер есе, зібрані у книзі, зможуть прочитати всі бажаючі.

Презентація відбулася у минулу п'ятницю та збрала чимало гостей. У концерт-холі ресторану “Split” книжку обговорювали безпосередньо її творці — Юрій Покальчук, Сергій Жадан, Юрій Винничук, Лада Лузіна, Богдан Жолдак, Ірена Карпа та інші. Кожний письменник отримав нагороду від Київського медіахолдингу.

Серед шанувальників сучасної української літератури опинилися Лілія Подкопаєва з чоловіком

Тимофієм Нагорним, Антон Фрідланд, який прийшов підтримати Ірену Карпу, заступник голови КМДА Віталій Журавський, актриса Ольга Сумська. Директор видавництва “Фоліо” Олександр Красовицький лишився задоволений презентацією, він відзначив, що вона видалася нетривалою, як до подібного заходу. Приємним сюрпризом презентації стали ліричні пісні від гурту “Крихітка Цахес” у виконанні Каші Сальцової •

Широка Масниця

Як проводити зиму в Києві за рецептом "Хрещатика"

Валерія ТРУФАКІНА
"Хрещатик"

З усіх православних свят, які ми відзначаємо, Масниця — найдемократичніше, найвідчайдушніше, найнародніше. Язичницьке коріння Масниці пробає розвілля плоті, дим коромислом та інше слов'янське божевілля, що супроводжують це свято. Масниця — останній тиждень перед Великим постом, період обжерливості перед стриманістю, палаюча веселість перед тишею аскетизму. Тому цей тиждень треба провести якомога яскравіше — може, і не так, як у "Сибірському циркульнику", але доволі гульбищно. До того ж підсилена гастрономічна частина наших ресторанів нині на серйозній висоті.

Найсмачніші млинчики у «Вареничній №1» — полуничні

День перший (3 березня), який називають "зустріч", звичай вимагає провести на природі, катаючись на каруселях або з гірок. Ресторан "О'Панас", що відроджує традиції української гостинності, запропонує прямо надворі млинці "з припіком" (15 — 190 грн залежно від начинки). Можна скуштувати французьку млинцеву традицію в ресторані "Креп де Шин" — романтичні крепи дещо відрізняються від наших млинців, але суть свята зберігається. У спеціальній пропозиції — дві тарілки з крепами: десертна і закусочна (96 — 108 грн). Тут можна по смакувати крепами із гречаного борошна з бараниною та овочами, з телятиною і цибулею, з печінковим паштетом, помідорами і яйцем, пшеничні крепи з білими грибами, з язиком у сирному соусі (з трьома видами сиру).

Вівторок (4 березня), "заграванці, проводять з рідними і знайомими. За версією ресторану "Фелліні" млинцеве меню (28 — 98 грн) має бути вишуканим: тут запропонують млинці "Ландез" з печінкою чи малиною, млинці з червоними ягодами чи з трьома видами сиру, крем-руле з козячим сиром і пармською шинкою, канелони з лососем, спаржею і шпинатом під соусом "Муслен-лимон", млинці-спліт з шоколадом і ванільним морозивом та ще багато чого з 20 найменувань. Не менш багате меню пропонує ресторан "Тераса": мереживні млинці фламбе (від 40 до 70 грн) під журавлинову горілку власного виробництва, оладки з сьомгою або ікрою, млинці з лососевою ікрою, зеленою цибулею і вершками (85 грн), з чорною ікрою (1000 грн) або найсиропусніші — з сиром, родзинками і ваніллю (40 грн).

У середу (5 березня) зять обов'язково має прийти до тещі на млинці (хоча й іншим гостям не відмовлять). У будь-якому разі, щоб улюблений зять був задоволений, його треба нагодувати щонайрізноманітнішими млинцями. Якраз "Пельменниця" пропонує 22 види начинок млинців (45 — 165 грн) з різного борошна: від традиційних із сиром-родзинкою чи куркою з грибами до екзотичних "схід-

них", з морепродуктами чи з цукатами. Великій компанії тут запропонують великі тарілки м'ясних або солодких млинчиків-асорті. У "Вареничній" млинчиків менше, але вони не менш привабливі: з грибами, шинкою, сиром, м'ясом, печінковим паштетом (12 — 25 грн), а також солодкі з маком і родзинками, полуницею, яблуками і корицею (12 — 20 грн).

З "широкого четверга" (6 березня) Масниця набирає неабияких обертів: розпочинаються масові гуляння, а в давнину влаштовували кулачні бої. Ми радимо все ж таки зустріти "широкий четвер" мирно. У "Бельведері" під російський романс можна пригоститися млинцями з ікрою, лососем, шпинатом, курячою печінкою (для великої компанії — 149 грн) і спробувати представлену тільки тут горілку "Бельведер". У ресторані "Кафе Де Люкс" варто прийти всією сім'єю і порадувати дітей млинчиками з "перлами", млинчиками від золотої рибки, від Хрюші, "Даром Посейдона", від Лісовика, від Карлсона, від бджілки (35 — 60 грн).

П'ятниця (7 березня) — особливий день Масниці, це так звані тещині вечорниці. Цього разу зяті кличуть на гостини своїх друзів матусь і роблять усе можливе, щоб їм було весело. Тещі можна буде догодити в ресторані Nobel — лише шість видів млинців (34 — 179 грн), зате яких: з філе ягняти, морепродуктами, шпинатом і пармезаном, з червоною і чорною ікрою — під сметанку. Жодна теща не встоїть.

Останні два дні — кульмінація свята.
Субота (8 березня) — "зовиничні посиденьки", коли запрошують у гості сестер чоловіка. Цього року особливий збіг: уся відповідальність невістки можуть спокійно перекласти на чоловіків, адже шостий день Масниці припадає на 8 Березня. Рибний ресторан "Замок Видубичі", крім млинців із морозивом, сметаною, маком або просто порожніх (15 — 45 грн), запропонує відвідувачкам спеціальні розваги. В одному із залів влаштують "млинцеву сонату" під акомпанемент саксофонів, а в скляному залі на Дніпрі тещ, дру-

Фото Бориса КОРТУСЕНКА

У «Разгуляєво» Масницю відкрили вже 2 березня

жин і невісток привітають пірати — програма розпочнеться о 19.00 і завершиться опівночі, вхід за депозитом — 150 грн.

Сьомий день Масниці (9 березня) — "прошена неділя". Цього дня за звичаєм просять один в одного вибачення. Це ще і останній день веселого життя, тому він найгучніший. Насамкінець свята спалюють опудало Масниці, це головна розвага, котра знаменує кінець зими й початок Великого посту. Оскільки святкові програми розпочинаються в різний час — де об 11-й, де о 19-й, можна з успіхом побувати скрізь. Увесь день Le Costopolite, Belle Vue, "Стіна", "7 самураїв", Beck's BeerLoft пригортають млинцями безплатно. А в лісовому клубі "Партизан" відбудеться проведення зими, які виженуть гостей із землянок і окопів, — в ліс, на народні безбашні гуляння та ігри, до польової кухні надворі та млинцевого меню.

Комплекс "Золотий Берег" обіцяє з 11-ї години, окрім млинчиків (5 — 10 грн), свинячу ногу на рожні, юшку на багатті, пиріжки з прогнозами, обряди й масові ігрища.

У ресторані "Маячок" Масниця завершиться пригощанням млинцями, гуляннями і катанням на коняч. Тут виступить народний ансамбль "Чорнобривці", а продовжить вечір "млинцева дискотека".

Готельно-ресторанний комплекс "Козацький стан" обіцяє святкування за справжньою старовинною традицією, з млинцями і танцями.

У "Витребеньках" — теж спеціальна програма: млинцевий банкет, частування домашніми настоянками, веселі рязені й запальні фольклорні музики, майстер-клас із приготування традиційних млинців. А втім, тут увесь тиждень печуть млинці за оригінальними рецептами: з ікрою, м'ясом, грибами, з сиром, маком, варенням.

Море веселощів обіцяють і в таверні "Любов і Голод", зі скоморохами, баяністами, конкурсами, призами і подарунками, а також спалюванням опудала.

У ресторані "Колесо" весь тиждень пригортають млинцями з традиційними російськими начинками — м'ясом, білими грибами з сиром, солоним сиром із зеленою цибулею, куркою з шампінйонами, копченим лососем, і, звичайно ж, із червоною та чорною ікрою (29 — 500 грн). А для ласунів подбали про начинки у вигляді сиру з родзинками, полуниці, вишні й груші, маку, родзинок і горіхів, а також приготують млинці з джемом і медом. А в останній день тут пройде народне гуляння на набережній, справжні проводи зими — веселі ігри й конкурси, забави, народні частівки і пісні, пригощання від ресторану, і, звісно ж, спалювання опудала як символу зими ●

В ТЕМУ

- «Бельведер» — Дніпровський спуск, 1, тел. 288-50-70
- «Разгуляєво» — Столичне шосе, 70, тел. 259-17-00
- «Шинок» — бульв. Лесі Українки, 28в (кругла башта), тел. 285-57-77
- «О'Панас» — вул. Терещенківська, 10, тел. 585-05-23
- «Креп де Шин» — вул. Гоголівська, 25, тел. 537-70-70
- «Фелліні» — вул. Городецького, 5, тел. 279-68-22
- «Тераса» — готель «Воздвиженський», вул. Воздвиженська, 60, тел. 531-99-33
- «Пельменниця» — вул. Червоноармійська, 56, тел. 287 10 73
- «Варенична №1» — вул. Еспланадна, 28а, тел. 287-15-39
- «Кафе де Люкс» — вул. Микільсько-Слобідська, 2Б, тел. 516-50-06
- Nobel — вул. Червоноармійська, 65, тел. 238-69-71
- «Замок Видубичі» — вул. Набережно-Печерська, 5, тел. 578-10-10
- Le Costopolite — вул. Володимирська, 47, тел. 278-72-78
- Belle Vue — вул. Саксаганського, 7, тел. 289-87-80
- «Партизан» — Новообухівська траса, 28-й км, тел. 467-73-43
- «Золотий Берег» — вул. Микільсько-Слобідська, 1, тел. 517-41-74
- «Маячок» — Жуків острів, вул. Лютнева, 58 а, тел. 585-39-41
- «Витребеньки» — Столичне шосе, 26-й км, тел. 251-57-61
- «Козацький Стан» — Бориспільське шосе, 18-й км, тел. 576-09-60
- «Любов і Голод» — Нова Обухівська траса, 28 км, тел. 332-75-00
- «Колесо» — вул. Набережно-Хрещатичська, причал №14, тел. 462-55-96

V. означає Voronin

Дизайнер одягу додав чоловічому образу ексклюзивного аромату

Наталія ВЛАДИМИРОВА
спеціально для "Хрещатика"

У п'ятницю в рамках Ukrainian Fashion Week відбулася грандіозна шоу-презентація від концерну "Воронін". Окрім костюмів різного напрямку — ділових, вечірніх, для відпочинку, — дизайнер Михайл Воронін представив свій перший парфум для чоловіків, розроблений у Франції.

В останній день зими особливою подією цього тижня моди та українського фешн-бізнесу стала презентація нових колекцій та чоловічого аромату від марки "Voronin". Феєричне шоу тривало майже годину і приємно вразило незвичною постановкою, в якій поєднали виходи моделей із яскравими номерами від Театру танцю Вадима Єлізарова.

Показ поділили на окремі блоки для різних напрямків діяльності концерну "Воронін" — це круїзна, класична ділова та вечірня колекції. Літні костюми з льону здивували двосторонніми піджаками пастельних відтінків. Діловий блок показав образ впевненого в собі і рішучого інтелектуала. Несподіваний крій для чоловічого костюма порадував приталеними силуетами, трохи укороченими піджаками та брюками. Класичні костюми Михайл Воронін розбавив яскравими краватками із жакардовими квітами. Для вечірнього чоловічого вбрання (спеціально для особливих випадків, як-то весілля або Віденський бал) дизайнер розробив оксамитові чорні смокінги, сріблясті фраки. Перлинами показу стали смокінги кольору саноївої кістки, виготовлені з жакардової тканини.

Будь-яка модель із колекції напрочуд компліментарна для чоловіків. За словами Михайла Вороніна, його мета — зробити такий костюм, який буде актуальним навіть через 10 років, при цьому його якість дозволить прослужити власникові такий термін. Секрет в тому, що дизайнер має незрівнянне почуття лінії, пропорції та органічності. "Успіх на 60% залежить від нашого зовнішнього вигляду, — впевнений пан Воронін. — Щоб образ був довершений, я вирішив додати парфум, який би у поєднанні з вбранням створював неповторний характер, настрої та музику".

До слова, Михайл Воронін — перший з українських дизайнерів, який презентував принципово новий напрямок роботи — випуск парфумів. Розробкою аромату від "Voronin" займалася одна з провідних французьких компаній Expressions Parfumees, їхні спеціалісти у свій час створили аромати для всесвітньо відомих брендів La Coste, L'oreal, Nina Ricci, Pierre Cardin.

Представник компанії Бруно Ахосе зазначив: "Працювати над парфумом для Михайла Вороніна було складно: перед нами поставили завдання, щоб перший аромат від відомого метра чоловічого костюма повністю відповідав стилю колекцій дизайнера". Для цього представники компанії Expressions Parfumees протягом двох років тісно співпрацювали з концерном — відвідували покази, спілкувалися з клієнтами, працівниками. "До цих пір я не міг навіть уявити собі, наскільки важливо, аби аромат створювався як невід'ємна складова образу", — розповів Бруно Ахосе.

У результаті співпраці з'явився багатогранний аромат для респектабельного та енергійного чоловіка з почуттям власної гідності та вишуканими манерами. До слова, за оцінками французьких парфумерів, аромат Voronin — один з кращих чоловічих ароматів 2007 року ●

Доступна мода пропонує комфорт

Торгові марки продемонстрували нові осінньо-зимові колекції

Наталія ВЛАДИМИРОВА
спеціально для "Хрещатика"

На вихідних у Києві відбулися традиційні Trade Mark Defile з колекціями наступного модного сезону осінь-зима 2008—2009. Найцікавішою подією став показ другої лінії жіночого одягу дизайнера Ірини Каравай, що надала перевагу трикотажу та зручності.

З 29 лютого до 2 березня в столичному осередку моди "Альта Експо" відбулися покази провідних торгових марок України. Trade Mark Defile, організатором яких є Ukrainian Fashion Week, представляють одяг класу мас-маркет за доступними цінами.

На відкритті п'ятого Trade Mark Defile на гостей чекало "Затмарення" — нова колекція вечірнього вбрання від модного будинку "Юнона". Цей показ став одним із найяскравіших у Trade Mark Defile — з використанням спецефектів, за допомогою яких передали атмосферу морозних вечорів. Дизайнер будинку мод Інна Черняк цього разу утрималася від весільної колекції та вбрання для випускних вечорів, представивши здебільшого одяг дрес-коду White tie або Black tie (фраки та смокінги для чоловіків і довгі сукні для жінок). Зимову тему відтворили в колекції з яскравим мерехтінням паєток, кристалів Swarovsky та у стриманій гаммі кольорів — чорний, білий, сріблястий. Стрункі силуети дизайнер підкреслила глибокими декольте та тонкими затягнутими пасками.

Безперечно, найочікуванішим став показ від Ірини Каравай та марки NB Kagavaу — другої лінії жіночого одягу від відомого українського дизайнера. В колекції чітко простежувався почерк Ірини Каравай — гра зі складними кольорами, фактурами, багато оздоблень. Особливу увагу дизайнер приділила деталям: це безліч складок, варіації на тему нашаровувань, під час яких жінка, вдягнена у NB Kagavaу, підкреслює свою привабливість. Цікавими в осінньо-зимовій колекції стали трикотажні моделі. "Я майстер із трикотажу, тому не могла залишити його без уваги, — пояснила "Хрещатику" дизайнер. — Як і більшість жінок, дуже люблю цей матеріал за комфортність". До слова, Ірина Каравай у цій колекції розробила повний гардероб сезону осінь-зима для жінок практично будь-якого віку: це пальто і плащі, светри та спідниці, сорочки та брюки. Різноманітність дозволяє обирати одяг для будь-якої події — буденної роботи в офісі, яскравій вечірці або прогулянки з коханом.

ТМ "ПАРА SOLO" представила колекцію "Вечір кращого дня", в якій дизайнери Лілія Кухарчук та Юрій Бабаєв показали образ спокусливої жінки, що впевнено крокує у житті. Для наступного сезону дизайнерський дует пропонує вдягатися у атлас, мереживо, льон із блиском та стрейчеву віскозу. Кольори осені від "ПАРА SOLO" — червоний, чорний, білий, бузковий та бежевий.

Паризькі інтенції

Провідні французькі дизайнери заздалегідь підготувалися до холодів

Олена МАРТИНЮК
спеціально для "Хрещатика"

Учора у французькій столиці закінчився Тиждень моди сезону осінь-зима 2008/2009. Грандіозне та яскраве шоу світу фешн засвідчило потенціал нових дизайнерів, котрих призначили на посади креативних директорів впливових будинків моди з довгою історією, а визнані метри отримали свою порцію слави.

З 24 лютого до 2 березня у Парижі відбувалися покази іменитих дизайнерів, котрих як вершки зібрали в рамках чи не найважливішого Тижня моди. Прийдешня зима дуже відрізняється тенденціями: Chloe загортає своїх моделей у надлегкі сукні неясних відтінків, у той час як Hermes вважає за потрібне запнути дівчат якомога краще, щоб вітер не продував та сніг не холодив.

Окремого слова заслуговує когорта епатажних дизайнерів — вони граються

з епохами та стилями. Джон Гальяно для Christian Dior зупинився на 60-х роках та образі бездоганної Джеккі Кеннеді, пошивши пишні костюми з вкороченими рукавами та спідницями довжиною вище коліна, додавши акуратні рукавички та сумки в тон. Моделі цього дизайнера були радше схожі на ляльок, проте їхній одяг здавався абсолютно практичним та елегантним. Відомі фешн-критики назвали таку альянцію політичною — колекція скидається на імітацію часів процвітання США в середині минулого століття.

Одна з найпровокаційніших дизайнерок світу Вівьєн Вествуд щосезону відображає свою активну позицію стосовно якоїсь нагальної проблеми планети, як-то катування в'язнів у Гуантанамо чи екологічна ситуація у світі. Цього разу вона звернулася до теми глобального потепління, а допомогти у втіленні ідеї попросила британських першокласників. Семіричні хлопчики та дівчатка намалювали форму для борців з руйнуванням природи. Дизайнерка Вівьєн Вествуд перенесла ці милі дитячі каракулі на тканину, з якої шила вбрання для показу.

Дім Valentino, чий голова Валентино Гаравані минулого сезону полишив посаду, пішовши на відпочинок, тепер тестував нову дизайнерку Алессандру Фачінетті. Колекція, котра складалася з шовкових суконь прямого крою, типових для елегантного почерку великого маестро, була схвально сприйнята фешн-бюро. Ще б пак, адже дівчина не просто перекопіювала моделі Гаравані, а й переосмислила їх у своєму баченні, наклавши бежевий відбиток тенденції цього сезону.

Критики та преса також пильно стежили за новачком від Emanuel Ungaro Естебаном Кортасаром, уже четвертим наступником Унгаро, котрий намагався зберегти колишню міць марки. І, видається, це йому під силу: легкі вечірні плаття з драпіруваннями перлинних відтінків мали просто блискучий вигляд.

Колекції Тижня моди у Парижі нашоували на думку, що мода занадто полярна, однак вона змінюється з блискучою швидкістю, порівняно навіть з минулим століттям, що непокоїть дизайнерів одягу. Проте ця тенденція закономірна, адже темп життя стає дедалі динамічнішим ●

Фото Володимира СТРИЖКОВСЬКОГО

Новий напрям дизайнера Ірини Каравай — NB Kagavaу представив демократичний та недорогий жіночий одяг

Бєбі-бумц

У Театрі на Лівому березі не зрозуміли, навіщо поставили "Лоліту"

Тетяна КОМАР
"Хрещатик"

У Театрі драми та комедії на Лівому березі зіграли прем'єру "Лоліти" за Володимиром Набоковим. Чому постановникові Андрію Білоусу необов'язково було братися за цей роман, спробував з'ясувати "Хрещатик".

Головне враження від білоусівської "Лоліти" — нічого особливого. Добротне відтворення сюжетної канви, ретельні спроби утриматися від "полунички" і витримати марку інтелектуальної постановки навіть у найвідвертіших сценах, стильне художнє рішення в мінімалістичному дусі — щодо концепції спектаклю це, мабуть, і все. Якщо завдання полягало в тому, щоб із смаком розповісти, як рядовий флегматичний європейець середніх років закохався в розпусну американську дівчинку-підлітка і що з цього вийшло, — можна вважати, що "Лоліта" Театру на Лівому березі вдалася. Якщо, крім переказу, потрібно було створити щось з набоковським текстом, щоб стало зрозуміло, що мідгалево-медова Ло не зовсім звичайне дівча, а книжковий зануда Гумберт не найпосередніший хтивель, — тоді постановку швидше за все доведеться записати театру до пасиву.

Само собою, це якраз той випадок, коли і невдача цікава та повчальна — хоча б тому, що ставив спектакль один із кращих київських режисерів із кращою київською трупкою за твором, про жажливу складність якого для сцени навряд чи варто особливо казати.

Мабуть, найперше, з чим належало визначитися режисеру, — пропорції між дією і монологом героя. Захоплення грою загрожувало втратою неповторного аромату мови Набокова-Гумберта, відверта перевага дії над текстом зводила б нанівець сам сенс театральної інтерпретації. Не сказати, щоб Андрій Білоус про це не думав, мало того, навіть сліди ретельного дозування монологів і гри неважко помітити, а втім, під час спектаклю постійно ловиш себе на тому, що ось тут явно не вистачає живої картини, а тут краще б послухати, як це звучить у Набокова. Ймовірно, не в порціях справа, а в здатності адекватно компенсувати випущений текст, і якраз у цій частині Андрій Білоус відверто промахнувся. Всі цікаві рішення, всі маленькі перемоги у спектаклі ситуативні, цілісний малюнок задають не вони, так що кожну таку знахідку зустрічаєш із здивуванням і, відверто, не чекаєш, що і наступна сцена за смисловою щільністю відповідатиме шойно побаченій.

Мова, перш за все, про виняткову концентрацію відсилань до чужих текстів у набоковському романі.

Цій найпотужнішій цитатній лавині спектакль відповідає всього двома-трьома адекватними ходами. Дотепний реверанс у бік "Ромео і Джульєтти" у постановці того ж театру — пояснення в двоярусному автомобілі Гумберта нагадують сцену під балконом Капулетті, якою її придумав Олексій Лісовець. Трясіння в тому ж автомобілі вибоїнами як еротична метафора — кивок у бік любимого Набоковим "Мадам Боварі" (втім, після Флобера прийом виявився настільки заялуженим у літературі та кіно, що про свідоме цитування тут, можливо, і не варто казати). Хоча навіть там, де Андрій Білоус удається до якогось смислового ущільнення спектаклю за рахунок алюзій, він все ж таки більше випрямляє, аніж ускладнює малюнок цілого (особливо це помітно в гримасах Мерилін Монро у маленькій Лоліти або в заміні музичної теми Кармен, однієї із ведучих у романі, на арію страждальника Каварадоссі).

Показник того, що спектакль не вийшов, — відверта перевага ненайважливіших епізодів і ролей другого плану над центральними сценами і персонажами. Все цілком зрозуміло: доки Андрієві Білоусу було зрозуміло, що він ставить — побутові сатиричні сценки з Шарлотою Геїз і шкільною вчителькою Прагг, — придумувалися трюки, самі собою знаходилися потрібні інтонації і кольори костюмів (особливо чудова Ле-

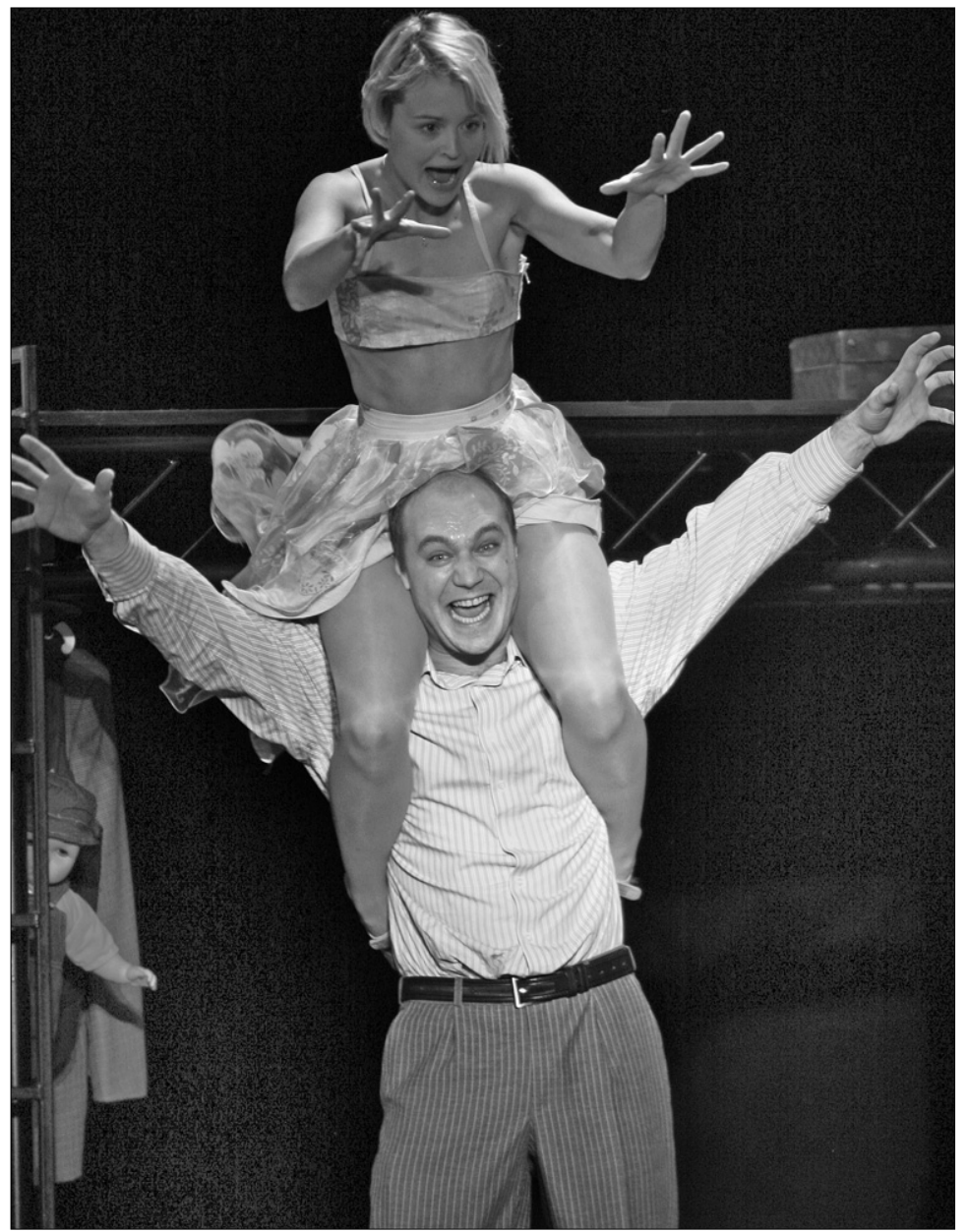

Фото Павла ПАЩЕНКА

Навіщо театр взявся за "Лоліту", не розуміє ані постановник, ані виконавці головних ролей

ся Самаєва в ролі матері Лоліти — її сцена заочного з'ясування стосунків з Гумбертом, мабуть, найяскравіше, що є в цьому чотиригодинному спектаклі). Варто залишити Гумберта і Лоліту вдвох — і спектакль відразу блякне: ніякої особливої хімії між героями не виникає, а рятівних режисерських придумок, які могли б заповнити порожнечу, для цих двох у Андрія

Білоуса немає. Оскільки незрозуміло, яким повинен бути Гумберт за межами свого тексту, не дуже зрозуміло, який вигляд мала б головна роль, навіть якщо б Дмитро Суржиков зіграв її вдало (у прем'єрній версії гумбертовський надрив дався акторові лише у фінальній сцені). Талановитій же Ользі Лук'яненко відверто не пощастило — не карикатурно грати ні-

фетку, коли тобі двадцять, неможливо за визначенням, так що претензії до актриси і пред'являти ніби безглуздо.

Власне, і до Андрія Білоуса претензій жодних: режисер всього лишень не зрозумів, навіщо взявся за "Лоліту". Принаймні на одну невдалу постановку разом зі всією командою Лівого берега точно подорослішав ●

Джаз на закуску

У ресторані Soho почастували Джонні О'Нілом

Аля ФІЛІПОВА
спеціально для "Хрещатика"

Останнього вечора зими в рамках програми "Музика у стилі Soho" у Києві виступив американський піаніст Джонні О'Ніл. Спробувати класику джазу на смак пощастило лише кільком десяткам киян, серед яких була і кореспондентка "Хрещатика".

Зробивши собі неабияке ім'я ще за часів співпраці з великими Реєм Брауном, Діззі Гіллеспі та Кенні Барелом, Джонні О'Ніл сьогодні є, мабуть, одним із нечисленного гурту музикантів, хто насправді переймається долею старого доброго джазу. Та й партнерів по сцені він собі підбирає за власними стандартами: у Києві О'Ніл виступив у складі тріо разом із напрочуд тонким та чуттєвим ударником Нілом Смітом і енергійним контрабасистом Майклом Боуї (обидва грали з багатьма зірками сучасної джазової сцени, а Боуї до того ж акомпанував свого часу неперевершеній Еббі Лінкольн).

Утім, усі ті регалії не мають жодного значення, аж доки не почувеш гри цього маленького ансамблю. А потім не мають значення тим паче. З перших звуків, котрі злетіли з-під тонких пальців темношкірого дідуся в яскравій тубетейці, стало зрозуміло, що це буде вечір, заповнений справжньою музикою, яка не потребує у своїй відвертості жодного спецефекту. "Пітерсонівський стиль", — захоплено шепнув ведучий концерту Олексій Коган. Тиша хвилину прокотилася по залі й сконцентрувалася на невеличкому колі, у центрі якого спілкувалися троє митців. Музика тріо, здавалося, балансувала на межах цієї тиші, іноді майже зливаючись із нею. Слухачі зачаровано дивилися на руки піаніста, що метеликами порхали по клавішах білого роялю. Сміт і Боуї також не відривали погляду від свого лідера, дбайливо огортаючи його перлинні соло у м'який оксамит гармоній або час від часу вступаючи з ним у захопливі діалоги-змагання.

Кияни О'Нілові сподобалися не менше, аніж О'Ніл киянам, принаймні широго задоволення від спілкування з аудиторією музикант точно не приховував. Спеціально для київської публіки він на-

Фото Марії ЄРЮМІНОВОЇ

Джонні О'Ніл уміє підкорити не лише музику виделок та ножів, а й звучання тиші

віль розповів про зйомки в "оскароносному" фільмі "Рей", де зіграв кумира молодого Рея Чарльза піаніста Арта Тей-

тума, а на підтвердження цієї розповіді ще й виконав одну з тих п'єс, що звучали на знімальному майданчику ●

ГЕРОЙ КИЄВА

Розслідування веде “Вечірній Київ”

Газета отримала премію “Золоте перо” за статті, присвячені незаконним забудовам і зловживанням чиновниками владою

Фото Бориса КОРПУСЕНКА

Заступник головного редактора “Вечірнього Києва” Михайло Лівановський (у центрі) прийняв із рук організаторів свідчення професіоналізму “Вечірки”

Крістіна КЛЮШНИК
спеціально для “Хрещатика”

Минулої суботи відбулася церемонія нагородження міжнародного рейтингового конкурсу “Золоте перо”. Цього року вперше в історії конкурсу нагороду отримала газета “Вечірній Київ”. Видання отримало визнання завдяки гучним журналістським розслідуванням у сфері незаконних забудов та зловживання чиновниками владою. За минулий тиждень це вже друге відзначення “Вечірки”. Також стали відомі результати рейтингу щоденних газет Києва — за даними агентства TNS-Україна, видання посіло сьоме місце, обігнавши “Коммерсантъ”, “Экономические известия”, “Дело”, “Блик” та інші газети столиці.

У газети “Вечірній Київ” стрімко зростає рейтинг. Видання посідає сьоме місце у рейтингу друкованих ЗМІ компанії TNS-Україна. Експерти підраху-

вали, що за останні півроку його аудиторія поповнилася 18 тисячами киян. Тож можна сміливо констатувати, що газета повертає собі колишню популяр-

ність серед мешканців столиці. “Вечірка” випереджає навіть ділові видання: “Коммерсантъ”, “Дело” та “Экономические известия”, а також таблоїди “Блик” і “Експрес”.

Ще одна приємна новина для редакції “Вечірнього Києва” наприкінці тижня: газета здобула нагороду “Золоте перо”. Крайшми визнали журналістські розслідування у сфері незаконних забудов та зловживання чиновниками владою. За восьмирічну історію існування найвищою нагородою у галузі журналістики “Вечірній Київ” отримав її вперше. Творчий колектив не збирається втрачати лідируючих позицій та продовжує працювати наповну задля подальшої успішності видання ●

Яка вулиця вечірнього Києва подобається вам найбільше?

Андрій КУРКОВ, письменник:

— Мої найулюбленіші вулиці це Ярославів Вал та Володимирська, подобається й парк Шевченка. Обоюдно гуляти ними, коли сутеніє. Тоді насолоджуюся не лише навколишніми краєвидами, а й відносною тишею. Я живу в центрі столиці і часто собі дозволяю прогулятися вечірнім Києвом, коли йду з роботи або просто — до друзів. Така нагода випадає десь двічі на тиждень.

Наталія ДАНЬКО, директор столичної служби “Допомога мера — киянам”:

— У мене є дві улюблені вулиці — Хрещатик, де я працюю, та Лагерна, де моя домівка. Вони справді рідні, адже їх я бачу найчастіше. Хрещатик ввечері завжди сяє вогнями, саме цим і приваблює. Та й вулиця, на якій я мешкаю, добре освітлена. Коли я при-

їжджаю з відпустки, завжди радію, що живу в такій місцевості.

Влада ЛИТОВЧЕНКО, модель, директор модельного агентства “Karin”:

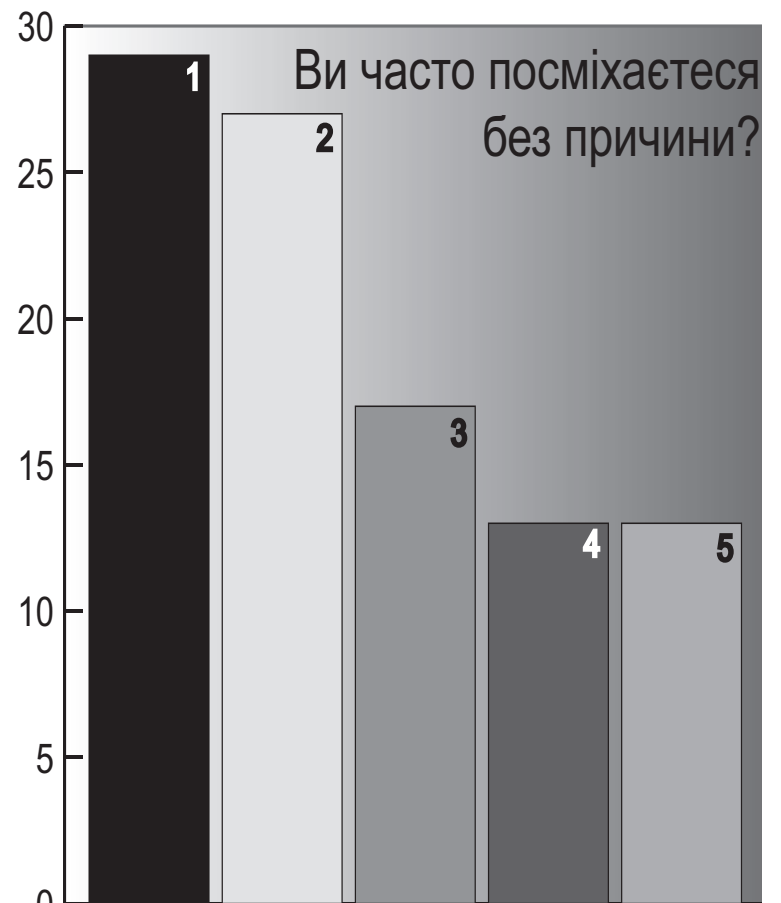
— Мої улюблені місця в столиці — вулиця Городецького та скверик біля театру Івана Франка. Коли в мене поганий настрій, я завжди туди йду, аби зарядитися позитивом та бадьорістю. Там прекрасна архітектура, в кожній деталі відчувається гармонійність та продуманість.

Віктор ПАВЛІК, співак:

— Подобається вечірній Хрещатик, хоча й гуляю ним напрочуд рідко. Та оскільки вулиця центральна, то й, як правило, найпопулярніша та найулюбленіша серед киян, і я не виняток.

Кияни мають причини для посмішок

Результати телефонного опитування громадян

1. Без причини — рідко — 29 %
2. Сміх без причини — ознака самі знаєте чого — 27 %
3. Звичайно, у мене завжди гарний настрій — 17 %
4. Я похмурий, страшний тип, мені статус посміхатися не дозволяє! — 13 %
5. Важко відповісти — 13 %

Ви часто усміхаєтесь без причини?

Марта ХОЛОД, дизайнер каліграфії:

— Так, усмішка — це здоров'я і хороший настрій. Хороший настрій приносить радість у життя. На мою думку, для кожної людини це має бути за правило, щоб хороший настрій не залишав її, навіть коли важко. Кожний повинен брати відповідальність за усмішку для життя! Особливо нині, коли настає весна — час кохання, натхнення, почуттів, особливо для творчих людей.

Світлана ВОЛЬНОВА, телеведуча:

— Часто, бо коли приходиш на зйомку і в тебе поганий настрій, потрібно все зробити для того, щоб підняти його. Я стараюся завжди бути в хорошому настрої, отримувати радість від спілкування. В шоу-бізнесі це, взагалі, еле-

мент етикету: людина ніколи не показує, що почувається всередині погано. В Америці це також правило хорошого тону. Коли у тебе поганий настрій, потрібно не заціклюватися, а сказати собі: “Що було, те було”. Забути про негативні моменти, розслабитися і уявити, що ниточки, які відходять від тебе, ти перерізаєш і наповнюєш новою позитивною енергією.

Володимир БРОННИКОВ, народний депутат:

— Усмішка — це ознака доброзичливості. Без причини я усміхаюся рідко, але те, що може викликати почуття радості і, відповідно, усмішку, — це відчуття доброти, яке йде від іншої людини. Жартівливі анекдоти я люблю, але рідко запам'ятовую: я їх не колекціоную.

ПОГОДА

В Україні хмарно з проясненнями. Без істотних опадів. Вітер північно-західний, 5—10 м/с. Температура вдень +3...+5°C, вночі +1...+3°C; на узбережжі Криму до +5; на Одешині та в Криму місцями +2...+5°C; на високогір'ї Карпат та горах Криму вдень та вночі +1...+3°C; у західних областях та на крайньому півдні країни місцями +2...+5°C, вночі +1...+3°C.

На Київщині хмарно з проясненнями. Невеликий дощ. Вітер північно-західний, 5—10 м/с. Температура вдень +5...+7°C, вночі 0...+2°C ●

Засновник — Київська міська Рада
В. о. головного редактора Денис ЖАРКИХ
Зав. відділом «Органи влади та політика» — Вячеслав ЧЕЧИЛО
Зав. відділом «Економіка та інфраструктура» — Альберт ПОТАПОВ
Зав. відділом «Суспільство» — Наталя ЗІНЧЕНКО
Газета заснована 7 вересня 1990 року. Перереєстрована в Міністерстві інформації України 10 січня 1999 року. Свідоцтво серії КВ №3620

ХРЕЩАТИК

01034, м. Київ-34, вул. Володимирська, 51-Б
Телефон для довідок/факс: 235-32-60
Телефони рекламного відділу: 235-61-48, 531-91-05, 234-21-84
Телефон відділу розповсюдження та реалізації: 234-27-35
Internet: www.kreschatic.kiev.ua E-mail: info@kreschatic.kiev.ua

Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети. Газета публікує також ті матеріали, в яких думки авторів не збігаються з позицією редакції. При передруку посилання на “Хрещатик” обов'язкове.

Ручкописи не рецензуються і не повертаються. Матеріали зі знаком © друкуються на правах реклами.
Набір, верстка та кольороподіл: комп'ютерний центр газети “Хрещатик”. Друк: ВАТ “Видавництво “Київська правда”

Загальний наклад 131855
Замовлення 653